

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.268/2012/9.szám

*A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a Horváthné dr. Molnár Katalin ügyvéd által képviselt **K.** Korlátolt Felelősségű Társaság „felszámolás alatt” felperesnek a dr. Molnár József ügyvéd által képviselt **T.** Korlátolt Felelősségű Társaság I. rendű és a dr. Szabó János ügyvéd által képviselt **B.** Nyilvánosan Működő Részvénytársaság II. rendű alperes ellen, ingatlan visszaszolgáltatására való kötelezés iránt a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróságon 11.G.20.693/2010 számon indított perében, a Győri Ítéltábla Gf.IV.20.285/2011/7. számú ítélete ellen az I.rendű alperes által 21. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján indult felülvizsgálati eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő*

í t é l e t e t

*A Kúria a jogerős ítéletet annak megállapításával tartja fenn hatályában, hogy a felperes és az I. rendű alperes között a **M.** hrsz-ú ingatlanra vonatkozóan létrejött adásvételi szerződés érvénytelen.*

Kötelezi az I.rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1.000.000 (Egymillió) Ft felülvizsgálati eljárási költséget, és az államnak felhívásra 3.500.000 (Hárommillió-ötszázezer) Ft le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felülvizsgálati kérelem elbírálása szempontjából jelentős tényállás a következő:

*A 2009. június 2-án benyújtott hitelezői kérelem alapján 2009. szeptember 25-én kelt, 2010. március 17-én jogerőre emelkedett végzésével rendelte el a bíróság a felperes felszámolását, felszámolóként az **A.** Kft-t jelölve ki. A felszámolás kezdő időpontja a Céglőnyben való közzététel napja: 2010. április 13.*

*A **K.** Körzeti Földhivatalnál alatt nyilvántartott, ténylegesen a **M.** szám alatt lévő ingatlanon több raktárhelyiség és egy 2006-ban épült hűtőház található. Az ingatlan a felperes tulajdonában állt. 2009. január 5-én Vételi joggal biztosított bérleti szerződést kötött a felperes (nevében **F.F.** cégvezető) és az I.r. alperes (nevében **K.J.** ügyvezető), mely szerint az I.r. alperes mint bérbevevő 2009. január 5-től 2015. január 5-ig bérbe veszi az ingatlant. A szerződésben a felperes 2009. január 5-2010. február 5. közötti időszakra vételi jogot engedett az I.r. alperes javára azzal, hogy az ingatlan vételárát 166.666.700 Ft+ÁFA, bruttó 200 millió Ft-ban határozták meg. A szerződés tartalmazta, hogy az ingatlant a **B.** Bank jelzálogjoga terheli. Megállapították a vételi jog gyakorlásának feltételeit és megállapodtak abban, hogy a vételi jog gyakorlása esetén a vevő bruttó*

150 millió Ft-ot a jelzálog jogosultjának fizet meg, az egy éves előre megfizetett bérleti díjat - 43.200.000 Ft összegben - a vételárba beszámítják, és a fennmaradó 6.800.000 Ft-ot a vevő a vételi jogának gyakorlását követő 30 napon belül fizeti meg az eladónak.

2009. április 3-án **F.Zs.** - aki a cégnyilvántartás adatai szerint 2009. február 18-ig ügyvezetője is volt a felperesnek - tájékoztatta a felperest, hogy a felperessel szemben fennálló 156.600.000 Ft tőke és 2008. április 8-tól számított 6 %-os ügyleti kamataival terhelt követelését, melyet 2009. március 2-án lejárttá tett, 2009. április 2-án az I.r. alperesre engedményezte.

Ugyanezen a napon **F.T.** tájékoztatta a felperest arról, hogy a vele szemben fennálló 51.000.000 Ft-os tőke és ennek 2007. szeptember 1-től számított 6 %-os ügyleti kamattal terhelt követelését 2009. március 2-án lejárttá tette és azt az I.r. alperesre engedményezte.

Az I.r. alperes 2009. április 10-én közölte a felperessel, hogy gyakorolja vételi jogát és a bruttó 200 millió Ft-os vételárat az engedményezési szerződéssel megszerzett követelésének beszámítása útján egyenlíti ki. Az I.r. alperes tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték.

A felperes keresetében a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. § (2) bekezdésére hivatkozással kérte, hogy a bíróság kötelezze az adásvétel tárgyát képező ingatlan visszaszolgáltatására az I.r. alperest, és rendelkezzen arról, hogy az ingatlanra a felperes tulajdonjogát jegyezzék vissza. A II.r. alperest, mint az ingatlanra bejegyzett jelzálogjog jogosultját kérte ennek tűrésére kötelezni.

Álláspontja szerint a vételi jog gyakorlásának ideje, lebonyolításának formája, a vételár beszámítással történő kiegyenlítése a Cstv. 40. § (2) bekezdésébe ütközik, és megalapozza az adásvétel tárgyát képező ingatlan, mint szolgáltatás visszakövetelését.

Kifejtette, hogy a felperes gyümölcs nagykereskedelemmel foglalkozott, az ingatlanértékesítés nem tartozott a fő tevékenységi körébe. Az I.r. alperesnek az engedményezési szerződés folytán a felperessel szemben követelése állt fenn és e követelését a vételárba beszámította. Azzal tehát, hogy az I.r. alperes megkapta az ingatlant, követelése kiegyenlítésre került, így a többi hitelezőhöz képest előnyben részesült. Bejelentette, hogy a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett 568.648.199 Ft összegű hitelezői igény kielégítésére a perrel érintett ingatlan értéke szolgálna fedezetül.

Az I.r. alperes illetékességi kifogást terjesztett elő, és kérte a kereset elutasítását, ezzel kapcsolatos védekezését azonban részletesen nem fejtekte ki.

A II.r. alperes a keresetre nem nyilatkozott.

Az elsőfokú bíróság a keresetnek helyt adott, megkereste a földhivatalt, hogy a perbeli ingatlan tekintetében az I.r. alperes tulajdonjogát törölje és eredeti állapot helyreállítása jogcímén az ingatlanra a felperes tulajdonjogát jegyezze vissza. Kötelezte a II.r. alperest ennek a tűrésére, valamint az I.r. alperest kötelezte a perköltség megfizetésére.

A kereset érdemét tekintve kifejtette, hogy a felperes nem a vételi jogot biztosító szerződést támadta, de erre nem is volt szükség, mert opciós szerződés esetén elválík a szerződéskötés és a teljesítés. A vételi jog gyakorlása - és így a teljesítés - 2009. április 10-én történt, a felszámolás iránti kérelem benyújtására 2009. június 2-án, a felszámolás közzétételére 2010. április 13-án került sor, tehát a felperes a jogszabályban írt határidőben nyújtotta be keresetét. A Cstv. 40. § (2) bekezdésében írt jogszabályi feltételek fennállnak, mert a felperes gyümölcskereskedelemmel foglalkozott, így a nagy értékű ingatlan átruházása nem minősül a rendes gazdálkodás körébe tartozó szolgáltatásnak. Azzal, hogy az I.r. alperes a felperes ingatlanát megszerezte, a többi hitelezővel szemben előnyben

részesült, enélkül ugyanis az I.r. alperesnek a követelését a felszámolási eljárásban kellett volna érvényesítenie.

Utalt arra is, hogy a vételi jog gyakorlására a szerződésben meghatározott feltételek sem álltak fenn és a kifizetés sem a megállapodás szerint történt. Ezért a felszámoló a felperes nevében jogszerűen követelte vissza a felperes által nyújtott szolgáltatást a Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján.

Az I.r. alperes által benyújtott fellebbezés alapján eljáró másodfokú bíróság azzal a pontosítással hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletét, hogy a felperes tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási visszajegyzésére irányuló ítéleti rendelkezés tűrésére az I.r. alperest is kötelezte. Kötelezte továbbá az I.r. alperest, hogy fizessen meg az államnak 900.000 Ft fellebbezési illetéket, a felperesnek pedig 1 millió Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges körben lefolytatta a bizonyítási eljárást, és a tényeket okszerűen mérlegelve azokból helyes jogi következtetést vont le.

Kiemelte, hogy a felperes keresetében nem a vételi jogot alapító szerződést támadta, hanem az opciós jog gyakorlásával létrejött adásvételi szerződés teljesítése körében a felperes által nyújtott szolgáltatást, azaz az érintett ingatlan tulajdonjogát követelte vissza. A Cstv. 40. § (2) bekezdése - az abban foglalt feltételek együttes fennállása esetén - éppen annak a lehetőségét hivatott biztosítani, hogy a felszámoló az adós nevében az ügylet érvényességének vitatása nélkül, illetve az érvénytelenség hiányában is visszakövetelhesse a nyújtott szolgáltatást. A perbeli esetben a felperes ennek megfelelően az opciós szerződésen alapuló vételi jog gyakorlásával létrejött adásvételi szerződés teljesítését követelte vissza. Annyiban tehát az elsőfokú bíróság által kifejtett álláspontot pontosította, hogy a vételi jog gyakorlásával létrejövő adásvételi szerződésen alapuló átruházás nem az opciós, hanem az adásvételi szerződés teljesítését jelenti.

A felperes részéről a teljesítés a tulajdonjog átruházásával, azaz - a Ptk. 117.§ (3) bekezdésére figyelemmel - a tulajdonosváltásnak az ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzésével valósult meg. A bejegyzés konstitutív hatályú, s a bejegyzéshez fűződő jog hatálya a bejegyzési kérelem iktatásának időpontjával következik be (18/2010.(XI.8.) KK. vélemény). A tulajdoni lap szerint az I.r. alperes tulajdonjogának bejegyzése iránti kérelem 2009. május 11-én érkezett a földhivatalhoz, a tulajdonjog változás tehát ezen időpontra visszaható hatállyal, s nem a vételi jog bejegyzése iránti kérelem iktatásának időpontjával következett be. A szerződés teljesítésének időpontja a Cstv. 40. § (2) bekezdésében írt 60 napos határidőn belül van.

Az a jogszabályi feltétel is teljesült, hogy a szolgáltatás egy hitelező, mégpedig az I.r. alperes előnyben részesítésével járt. Ezt támasztja alá az, hogy az I.r. alperes a felszámolási eljáráson kívül beszámítással hozzájutott a felperessel szembeni követelései teljes ellenértékéhez, mégpedig a többi hitelező hátrányára. A felszámolási eljárásban keletkezett okiratok egyértelműen alátámasztják, hogy a per tárgyát képező szolgáltatás, tehát a nagy értékű ingatlan tulajdonának átruházása nélkül az ingatlan felszámolási eljárás során való értékesítésével további hitelezői igények - legalábbis részbeni - kielégítésére nyílt volna lehetőség.

Abban is helytállónak találta az elsőfokú bíróság állásfoglalását, hogy a gyümölcskereskedelemmel foglalkozó felperes részéről a nagy értékű ingatlan átruházás nem minősül a rendes gazdálkodás körébe tartozó szolgáltatásnak.

Kiemelte, hogy további bizonyításra a fent kifejtettek szerint nem volt szükség, s miután az I.r. alperes az elsőfokú eljárás során jogi képviselővel vett részt, érdemi védekezésének előadására eljárási lehetősége fennállt, az elsőfokú bíróság részéről eljárási szabálysértés nem valósult meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletének pontosítása kapcsán kifejtette, hogy a szolgáltatás felperesnek való visszaadása a tulajdonjog ingatlan-nyilvántartási visszajegyzésével valósul meg, az erre irányuló

felperesi kereseti kérelem marasztalási keresetnek minősül, a keresetnek helyt adó döntés tehát marasztalásra irányuló ítéleti rendelkezést, az I.r. alperes tűrésre kötelezését követeli meg.

Az I.r. alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet a jogerős ítélet ellen, melyben elsődlegesen kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatást oly módon, hogy a Kúria a felperes keresetét utasítsa el. Másodlagosan kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. Kérte továbbá kötelezni a felperest perköltség megfizetésére. Állította a Cstv. 40. § (2) bekezdésének megsértését.

1) Álláspontja szerint a jogerős ítélet nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a felperes szolgáltatásának nyújtása a felszámolási kérelem benyújtását megelőző 60 napon kívül, 2009. január 5-én történt. Ennek a szerződésnek az alapján jegyezték be az I.r. alperes vételi jogát az ingatlanra, mely bejegyzés a hivatkozott 60 napos keresetindítási határidőn kívüli időpontra esik. A vételi jogot alapító szerződés megkötése, mint szolgáltatás nyújtása nélkül az I.r. alperes tulajdonjoga soha nem került volna bejegyzésre, enélkül nem tudta volna egyoldalú nyilatkozattal megvásárolni az ingatlant.

A felperes a szolgáltatás nyújtását abban látta megvalósulni, hogy a felperes vételi jogot alapító szerződést kötött az I.r. alperessel. Miután a vételi jogra vonatkozó szerződés megkötése előfeltétele volt annak, hogy azt az I.r. alperes gyakorolhassa, ezért a felperes által nyújtott ezt a szolgáltatást egységesen és nem egymástól különválasztva kell értékelni. Ebben az esetben azonban a felszámoló nem követelheti vissza a szolgáltatást.

2) Arra is hivatkozott, a jogerős ítélet nem vette figyelembe, hogy az ingatlant nem tehermentesen szerezte meg, hanem a II.rendű alperes neve. 150 millió Ft-os keretbiztosítéki jelzálogjogával terhelten. A felszámolási eljárásban a II.rendű alperes neve. is bejelentette a hitelezői igényét, melynek biztosítékaul az ingatlan szolgál. Ennek alapján nem lehet azt a jogi megállapítást tenni, hogy ő, mint hitelező előnyben részesült azáltal, hogy megszerezte egy másik hitelező jelzálogjogával terhelt ingatlan tulajdonját. Utalt arra, hogy a törvény szerint előnyben részesítésnek minősül különösen valamely tartozás esedékesség előtti kiegyenlítése, azonban ez jelen esetben nem állapítható meg.

3) Harmadikként azt fejtette ki, hogy az I.r. alperes vételi jogon alapuló tulajdonszerzése a felperes rendes gazdálkodása körébe tartozó szolgáltatásnak minősül, mert a felperes cégekivonatának tevékenységi körei között a "saját tulajdonú ingatlan adásvétele" tevékenységi kör is szerepel a saját tulajdonú, bérelt ingatlan bérbeadása, üzemeltetése, és a főtevékenység raktározás, tárolás tevékenységi körök mellett. A jogerős ítéletnek az a ténymegállapítása, hogy a felperes gyümölcskereskedelemmel foglalkozott, iratellenes, semmivel nem bizonyított, ezért törvénytört.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában való fenntartását, annak helyes indokaira tekintettel, és kérte az I.r. alperes perköltségben való marasztalását. Utalt arra, hogy nem tekinthető a rendes gazdálkodás körébe tartozó jogügyletnek az adós gazdálkodó szervezet egyetlen vagyontárgyának - raktárának - az értékesítése akkor, amikor a cég alakulásától a jövedelemszerző tevékenysége a gyümölcskereskedelem volt, az értékesítéskor pedig fő tevékenysége a raktározás, tárolás.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján és megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő.

Az I.r. alperes tévesen hivatkozott arra, hogy a vételi jogot alapító szerződést, illetve az adásvételi szerződést egységes, egymástól el nem választható szolgáltatásként kell értékelni. A tulajdonos a vételi jog alapításával a szerződésben egy olyan egyoldalú hatalmasságot biztosít a jogosult részére, amely alapján a jogosult a nyilatkozatával létrehozhatja az adásvételi szerződést (Ptk. 375. §). Az

adásvételi szerződés azonban önálló szerződés.

A másodfokú bíróság kifejtette, hogy a Cstv. 40. § (2) bekezdése - az abban foglalt feltételek együttes fennállása esetén - annak lehetőségét hivatott biztosítani, hogy a felszámoló az adós nevében az ügylet érvényességének vitatása nélkül, illetve az érvénytelenség hiányában is visszakövetelhesse a nyújtott szolgáltatást. A Kúria egyetért ezzel a megállapítással. Ez az állítás azonban csak a már meglévő szerződések alapján az adós által a hitelezőt előnyben részesítő szolgáltatások esetén helytálló.

A Cstv. 40. § (2) bekezdését a törvénybe iktató 2004. évi XXVII. törvény indokolása szerint a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja szerinti "preferential transactions" (hitelezőt előnyben részesítő ügyletek) lényege három körülményben ragadható meg: (1) a kérelem bíróságra történő beérkezésétől visszafelé számított, rövid időtartamon belül, amikor tehát már fizetéseképtelenség-közeleli helyzetben volt az adós, (2) egy, már fennálló kötelelem jogosultja, tehát az egyik hitelező (3) egy jogügylet következtében többhöz, követelésének nagyobb hányadához jut hozzá, mint amihez, amennyihez a vele egy rangsorban lévő hitelezők hozzájutnak. A törvény indokolása szerint a Cstv. 40. § (2) bekezdésének beiktatása azért volt szükséges, mert e feltételek nem csak úgy valósulhatnak meg, hogy az adós az egyik hitelezőjével új szerződést köt vagy jognyilatkozatot tesz (ilyen a fennálló szerződés módosítása vagy a szerződés mellé egy azt biztosító mellékkötelezettség kikötése, ami szintén egy újabb szerződést feltételez), hanem úgy is, hogy egy fennálló szerződés alapján az adós az esedékesség előtt teljesít, különösen, ha a tartozás csak a felszámolás kezdő időpontja után válna esedékessé. Azaz a hitelező előnyben részesítése úgy is megvalósulhat, hogy az adós nem köt új szerződést, hanem egy fennálló szerződés alapján teljesít: kifizetést eszközöl, biztosítékot nyújt, kiegészítő vagy helyettesítő biztosítékot nyújt.

A fentiekből következően nem a Cstv. 40. § (2) bekezdésében szabályozott törvényi tényállás valósul meg akkor, ha az adós a kérdéses időszakban új szerződést köt és ezzel részesíti előnyben a hitelezőjét valamilyen módon (ilyen esetben a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja alapján kell a keresetet megítélni), csak már meglévő szerződésből eredő, az adóst terhelő, hitelezőt előnyben részesítő szolgáltatás nyújtásának eredménye tekintetében alkalmazható a visszakövetelési jog.

Jelen esetben a felperes nem a vételi jogot kikötő szerződést támadta, hanem lényegében a vételi jog gyakorlása folytán létrejött adásvételi szerződés teljesítését, azaz azt, hogy a vételi joggal rendelkező I.r. alperes nyilatkozata következtében a felperes ingatlanra vonatkozó tulajdonjoga átszállt az I.r. alperesre. Figyelemmel arra, hogy a Kúria álláspontja szerint a vételi jog alapítása és az adásvételi szerződés két különálló szerződés - bár nem vitásan a vételi jog jogosultjának egyoldalú nyilatkozata alapján jön létre az adásvételi szerződés -, s az adásvételi szerződés létrejötte nem egy már létező szerződésnek a hitelező számára előnyösebb módon történő teljesítését jelentette, a felperes keresete nem a Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján bírálható el.

A Pp. 121. § (1) bekezdése szerint a felperesnek a keresetlevélben az érvényesíteni kívánt jogot kell feltüntetnie, az annak alapjául szolgáló tényeknek és bizonyítékainak előadásával, és a bíróság döntésére irányuló határozott kérelmet kell előterjesztenie. A bíróság nincs kötve a felperes által megjelölt jogcímhez, ha az általa előterjesztett tényállás és kereseti kérelem alapján egy más jogcímen alapos a kereset.

A Kúria megítélése szerint a felperes ugyan tévesen jelölte meg a kereset jogalapjaként a Cstv. 40. § (2) bekezdését - azt a fent kifejtettek szerint helyesen a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja alapján kellett volna előterjesztenie, megtámadva az adásvételi szerződést. A 2/2010.(VI.28.) PK vélemény

5/b. pontjában kifejtettekre is figyelemmel azonban a felperes keresetét - tartalma alapján - úgy kellett értékelni, mint az adásvételi szerződés megtámadását. A felperes célja ugyanis az volt, hogy az ingatlan a tulajdonába visszakerüljön, mert az adásvételi szerződés alapján egy hitelezője előnyben részesült.

Miután mind a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjában, mind a (2) bekezdésben meghatározott törvényi tényállásnak a hitelező előnyben részesítése tényállási eleme, s a kereseti kérelem arra irányult, hogy a vagyontárgy kerüljön vissza az adós vagyonába, a Kúria a felperes keresetét a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja szerint vizsgálva úgy ítélte meg, helytállóan állapította meg a jogerős ítélet, az engedményezések folytán hitelezővé vált I.r. alperes az ingatlan vételárát beszámítással egyenlítette ki, s emiatt a többi hitelezőhöz képest előnyben részesült. Ebből következően azonban az adásvételi szerződés érvénytelen és így helytállóan rendelkezett a jogerős ítélet az eredeti állapot helyreállításáról az ingatlan tulajdonjoga tekintetében. Szükséges volt azonban az adásvételi szerződés érvénytelenségének kimondása az ítélet rendelkező részében is.

Figyelemmel arra, hogy az I.r. alperes a vételárát beszámítással rendezte, az eredeti állapot helyreállítása körében a bíróságnak nem kellett rendelkeznie arra vonatkozóan, hogy a felperest kötelezze a vételár visszafizetésére. Az I.r. alperes hitelezői igényének bejelentésére a Cstv. rendelkezései az irányadók.

A Kúria álláspontja szerint az I.r. alperesnek az ingatlanon fennálló keretbiztosítéki jelzálogjogra való hivatkozása nem releváns a hitelező előnyben részesítése vonatkozásában. A felek eredeti, vételi jogot alapító szerződésben található megállapodása ebben a körben ellentmondásos. A 8/A.pont szerint a vételi jog gyakorlása esetén jelzálogjoggal terhelten kerül az ingatlan az I.r. alperes tulajdonába, míg a 10. pont szerint az ingatlan vételárának kielégítése során bruttó 150 millió forintot köteles az opciós jog gyakorlója az ingatlant terhelő keretbiztosítéki jelzálogjog jogosultjának közvetlenül megfizetni a felperes helyett és nevében.

A felszámolási eljárásban született, jelen eljáráshoz csatolt iratok szerint az I.r. alperes nem fizette meg a jelzálogjogosult részére a 150 millió forintot. A 2009. április 10-én kelt, vételi jog gyakorlásáról szóló levelében az I.r. alperes úgy nyilatkozott, hogy a bruttó 200.000.000. Ft vételárát a Ptk. 296. § (1) bekezdése alapján beszámítás útján egyenlíti ki. Ebből következően az I.r. alperes nem mentesítette a felperest a zálogjogosulttal szembeni fizetési kötelezettsége alól.

A felülvizsgálati kérelemben harmadikként felvetett kérdéssel kapcsolatban - miután a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja szerinti esetben a rendes gazdálkodás körét nem kell vizsgálni - a Kúria csak megjegyzi, hogy a rendes gazdálkodás körébe tartozó szolgáltatás meghatározása esetén nem kizárólag a cégnyilvántartásba bejegyzett tevékenységi köröket kell figyelembe venni, mert azok csupán lehetőséget biztosítanak a gazdálkodó szervezet részére a különböző ügyletek lebonyolítására. A gazdálkodó szervezet rendes gazdálkodási körének meghatározása minden esetben egyedileg történik, s az általában végzett tevékenységhez kell az adott vitatott ügyletet viszonyítani.

A fentiek alapján a Kúria a Pp. 275.§ (3) bekezdése szerint a jogerős ítéletet - a rendelkező rész kiegészítésével és az indokolás fenti módosításával - hatályában fenntartotta, mert a felülvizsgálni kért határozat a jogszabályoknak megfelel.

Az I.r. alperes felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségét, amely a felperes jogi képviselőjével felmerült ügyvédi munkadíjból

áll. Az ügyvédi munkadíj összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdésének a)-c) pontja, (5)-(6) bekezdése, és a 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg, figyelemmel a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységre is. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 59. § (1) bekezdése és 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 15. § (1) és (3) bekezdése alapján az I.r. alperes köteles az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére is.

Budapest, 2013. május 14.

Dr.Török Judit s.k. a tanács elnöke, Dr.Csőke Andrea s.k. előadó bíró, Dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes s.k. bíró